

ת"פ 26048/12 - מדינת ישראל נגד תומר ירמיהו

בית משפט השלום בקריה גת

20 אפריל 2015

ת"פ 13-12-26048 מדינת ישראל נ' ירמיהו

בפני כב' השופט אביחי דורון

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ ע"ד

נגד

הנאשמים

תומר ירמיהו

ע"י ב"כ ע"ד רזנטל מושרדו של ע"ד צ

החלטה

מנחת לפניה בקשה לחזרה מהודיה שניתנה במסגרת הליך גישור שנערך ביום 14.06.29 בבית משפט השלום באשדוד.

לאורך הגישור, נפרש בפני חומר הראות בתיק וניתנה לצדים הצעה לסיומו של ההליך. המשיב, באמצעות אמן כוחו, הגיע עם המאשימה להסדר בעקבותיו תוקן כתוב האישום ונקבע כי הצדדים יטענו לעונש באופן חופשי, בכפוף לכך שהמאשימה התחייב להגביל עתרתה לעונש עד תשעה חודשים מאסר, והסגור היה חופשי בטיעוני, ובהתיחס לשאר רכיבי הענישה סוכם כי הצדדים יטענו באופן חופשי ללא הסכמה מוקדמת.

בהתאם הורשע המבוקש בגין רכב לפי סעיף 34ב' בתוספת סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וכן בקשרית קשר לפשע לפי סעיף 499 (א)(1) לאותו חוק. בהתאם להסדר הטיעון נשלח לשירות המבחן לקבלת תסקירה לאור ההסכמות, בוטלו התנאים המגבילים שהוטלו על המבוקש במסגרת הליך המעצר.

נוכחות העובדה שטייעוניהם של שניים מן הנאשמים (מדובר בפרשה בה 3 נאשמים "פתחים" לעונש כשלא ראוי שהח"מ אשר ישב בקשרו יכיר בהם, ובהסכמה הצדדים, הועבר התקיק לשמעית טיעונים לעונש ולגזר דין בפני מותב אחר. מעיון בתיק עולה כי ביום 15.01.18 ולאחר הגיעו תסקירות בעניינו של המבוקש עטרה באט כוחו, ע"ד רזנטל, לדוחית הדיון לשם לקבלת חוות דעת ממונה, חרב התנגדות התביעה נערת בית המשפט בקשה.

כבר בדיון זה, אליו לא התיצב המבוקש, התריע בית המשפט בפני ב"כ הנאשם כי הימנעתו משיתוף פעולה עם הממונה על עבודות השירות ואי התיצבותו לדינום עלולה להביא למאסרו.

עוד מעיון בתיק כי בדיון שלאחר מכן הודיעו הנאשם, באמצעות ב"כ, על רצונו לחזור בו מהודיותו. לדבריו "לא הבין את התהילה" שהביא להסדר הטיעון מכוחו והודה בפני בית המשפט. לאור דברים אלו טענה המאשימה כי בסיס ביטול הגבלות שהוטלו על המבוקש במהלך המעצרים עמד ההסדר אליו הגיעו הצדדים, לטענתה, משהונחה בקשה לביטולו של ההסדר יש לשוב ולהטיל על הנאשם את הגבלות שהוא נתן בהן.

עפ"י לשון החוק, חזרתו של נאשם מהודיה אפשרית בכל שלב של המשפט אולם נדרש מבית המשפט שינמק את החלטתו לאפשר לנאשם לחזור בו מן ההודיה. סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי קובע בהאי לישנא:

"**הודה נאשם בעובדה, אם הودיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מಕצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנומוקים מיוחדים שיירשםו.**"

הቤיטוי "מנומוקים מיוחדים" פורש רבות בפסקה ועל כן שיקילת האפשרות לחזרה מהודיה נבחנת עפ"י כל מקרה ונסיבותיו ומכאן שרישימת ה"מנומוקים המיוחדים" אינה רשימה סגורה (ר' ע"פ **3754/91 מדינת ישראל נ' סמחאת, עמ' 803**). מתן האפשרות לחזרתו של נאשם מהודיותו נבחנת בעיקר תחת עיתוי הגשת הבקשה וזאת על מנת שבית המשפט יוכל להתחקות אחר מניעו של הנאשם המגיש בקשה מסווג זה, לשם כך נקבע "מבחן המנייע" (רע"פ **2292/08 אמדלט נ' מדינת ישראל, פסקה חמישית לפסק דיןה של השופט פרוקצ'יה**):

"... אכן בנסיבות בהן מועלית הבקשה לאחר מתן הכרעת הדין וגזר הדין או שלב העreauו "החשש מניצול ההליך הפלילי באמצעות תימרון בידי נאשם, המבקש לבדוק את תוכנות ההליך ועל-פייה להחליט אם לדבוק בהודיותו או לחזור בו ממנה ולהחדש את המשפט, אינו חשש סרק".

מן הכלל אל הפרט

ה המבקש הודה כאמור בכתב אישום מתוקן במסגרת הליך גישור, ולאחר מכן נשלח לקבלת תסקירות שירות המבחן. בשלב זה של הדברים חלה התפתחות המהווה נקודת משען להחלטה בבקשת הנאשם:

מאוטו תסקירות עולה כי כבר בשיחה עם קצין המבחן הסתיג הנאשם מהאישומים המיוחסים לו בכתב האישום בהם הודה במסגרת הסדר הטיעון. ולסיקום דבריו הביע קצין המבחן עמדתו כי "**התרשמנו כי איןנו לוקח אחריות על מעשינו ואיןנו מביע חרטה**" כך הובאו דבריו הנאשם בתסקירות:

"**באשר לעבירות הנדונות, תומר הביע_Trעומת בגין האישומים כנגדו, אשר לטענותו לא הוסברו לו במהלך המשפט, ובכלל זה על ידי בא כוחו. בשיחה עמננו זו הפעם הראשונה בה מבין במא מואשם. לדבריו אם היה מבין במא מואשם, לא היה מודה. תומר הביע כעס על מצבו ולדבריו, כל עוננו בכך ששותפו לעבירה, שהינו חברו מילדות, פנה אליו בבקשת כי יארגן עבורו גירר ומבליל להסביר עבור מה והוא מתוך הכרות רבת השנים ואמן שהוא לו חברו, לא שאל פשר העניין ופעל מתוך תחושת רעות ורצון לעזoor לחברו. לדבריו, רק בדיעבד הבין לחברו כי הכוונה הייתה פלילית ولكن כאשר טלפן אליו השותף הנוסף, מתוך הינה כי עלול להסתבר בדבר שלא היה חלק ממנו לתפישתו, ביקש ממנו, כי לא יציר את שמו.**"

בנסיבות אלו רأוי היה כי מי מהצדדים יבקש הסבירו של הנאשם לדברים האמורים בתסקירות, או אף יפנה תשומת לב בבית המשפט אליהם, (ר' ע"פ **3011/2011 סעידה קאסם נ' מדינת ישראל** (פורסם ב公报): " אכן. רأוי כי בית המשפט המוצא כי בתסקירות שירות המבחן עולה הcharge לעבירה, אשר עומדת בינגוד להסדר הטיעון שעליינו לאשר, להידרש לכך ולחזור ולדרשו, כדי להעמיד את הדברים על דיקום ולהעמיד את הנאשם המודה על רציניות ההליך, שאינו כפטומי מילוי בעלה וכשבשת הנעה ברוח מצויה. ואולם, לא בכל מקרה בה נמנע בית המשפט מעשות כן יגרום הדבר לביטול ההודיה. הדבר תלוי בנסיבות, ובהן במיוחד לוח הזמנים וההתרכחות הקונקרטיות".

מן הפרוטוקולים עולה כי חרף העובדה שכבר בעת זו הונח תסקירות שירות המבחן לפני הצדדים, לא ראו לנכון הצדדים לטעון ביחס אליו אף שעליה ממנו ספק ביחס להודיותו של המבחן. כל שקרה הוא שלאחר שיעינו בתסקירות שירות המבחן, ביקשה באת כוח הנאשם, שלא בנסיבותיו, לשלווח את הנאשם לקבלת חוות דעת ממונה לבחינת אפשרות להטלת עונש שירות בעבודות שירות.

לא מצאת טעם לדון בטענת המאשימה לפיהם דבריו של הנאשם בפני שירות המבחן הינם בגדיר "עצימת עיניהם". לטעמי, אין בדברים אלה כדי להשילך על הסוגיה הנדונה. במידה וידרשו לכך הצדדים, יהא זה בהמשכו של ההליך. לעניינו חשובה עמדתו הפנימית של הנאשם כלפי כתוב האישום ולא משמעוותיה המשפטיות, רצונו החופשי של הנאשם הוא העומד ל מבחן בהודיה והגעה להסדר טיעון ולא אחר. "... יותר לנאים לחזור בו מהודיותו רק בנסיבות חריגות, בהתקיים פסול בהודיה עקב פגם ברצונו החופשי ובהבנתו של הנאשם את ממשעות הודיותו או אם ההודיה הושגה שלא כדי באופן המצדיק פסילתה" (ר' ע"פ **1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(1) (577

בפרשה שלושה נאים. כפי שציינתי לעיל, אחד מן הנאים סיים עניינו כבר במועד הגישור ואילו בעניינים של השניים הנוגדים (ביןיהם המבחן), הוציא הסדר. על הנאשם 1, אשר הורשע בעבירה של מתן אמצעי לביצוע פשע לפי סעיף 498 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, הוטל עונש בן ששה חודשים מאסר בפועל. בעניינו של הנאשם 3 טרם ניתן גזר דין ועד להגשת בקשה זו עניינו טרם הסתיים.

עניינו של המבחן זהה לעניינו של הנאשם 3, כלומר לא ניתן כי בעניינו התקאים שינוי של ממש בנסיבות. לפיכך, לא ניתן לראות בבקשתו שלפני ניסיון לבצע מקצת שיפורים. כמו כן, לא ניתן להעתלם ממועד הגשת הבקשה- טרם ניתן גזר הדין בעניינו, ולא ובשלבים מתקדמים יותר של ההליך (ר' ע"פ **3754/91 מדינת ישראל נ' סמחאת פ"ד מה(5) 798 (1991)**) אשר היו עשויים ללמד על מניפולטיביות ו"בדיקה כדאות". ולבסוף, העובדה כי הנאשם הביע את עמדתו כבר בפני שירות המבחן בחודש ינואר 2015 ומיד בהזדמנות הראשונה בה הופיע בפני בית המשפט ביקש לחזור בו מהודיותו, ככל אלה יש למד על האותנטיות הגלומה בבקשתו.

מכלול הדברים והשתלשלותם כמפורט לעיל>Showcases כי לכל הפחות נפל פגם בהבנתו של הנאשם את המוחץ לו בכוח האישום וקיימת אפשרות כי על פי תפיסתו אין בנסיבות המוחזרים לו משום עבירה פלילית ומכאן שלא הבין את

משמעות הودייתו.

בהתיחס לבקשת המאשימה להזכיר הగבלות בהן היה מצוי הנאשם סבורני כי יש להעלות בקשה זו בפני השופט הדן במעצר עד תום ההליכים, ככל שהמאשימה תבחר לעשות כן. אוסיף עוד כי אף שהשופט אשר הכריע דיןו של הנאשם קונה סמכות לדון בתנאי שחרורו, משסברתי כי יש לבטל הכרעת הדין בעניינו, אין בידי עוד סמכות להידרשו לה.

בשים לב לדברים אלו, אני מתיר לנאים לחזור בו מהודיותו שנרשמה בפני ביום 29.06.14 ו לבטל את הכרעת הדין בעניינו.

העתק מהחלטתי יועבר לעיינה של כב' השופטת רוביון- לביא, אשר תקבע את המשך ההליכים בתיק.

המציאות תעביר העתק ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, א' אייר תשע"ה, 20 אפריל 2015, בהעדך הצדדים.